

καταβεβλημένοι, ἀπειρηκώς, παραλύτους ἔχον
τοὺς πόδας καὶ τριῶν μάλιστα δακτύλων οὐράν.

Ἦτο ἡ 19 Ἰουνίου, καὶ ἐπτά μόνον ὑπελεί-
ποντο ἡμέραι μέχρι τῆς δεδομένης εἰς τὸν Βάγγυ
προθεσμίας.

Ποῦ ἦτο ὁ Βάγγυ ;

[Ἔπιται συνέχεια]

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

B'

Ἄστερνός καὶ Πούλιω.

Ἀρχὴ τοῦ παραμυθιοῦ, καλὴ ἴσπερα τῆς ἀ-
φρεντιᾶς σας !

Μνιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ἦταν μνιὰ γυναῖκα
κ' εἶχε δύο παιδιὰ, τῶνα ἄστερνό, καὶ τοῦλεγαν
Ἄστερνό, καὶ τ' ἄλλο θηλυκὸ, καὶ τοῦλεγαν Πού-
λιω. Μνιὰ ἔμερα πῆγαν ὁ ἄνδρας τῆς ἔς τὴ κυ-
νήγι καὶ τῆς ἤφερ' ἕνα περστέρι καὶ τῆς τό ὄσε
νά το μαγειρέψη, γιὰ νὰ φᾶν. Ἐκείνη πῆρε τὸ
περστέρι, τὸ κρέμασε ἔς τὸ περόνι κ' ἐβγῆκεν ὄξω
νὰ κουβεντιάσῃ μὲ τῆς γειτόνισσαις. Τότες πα-
γαίν' ἡ γάτα, γλέπει τὸ περστέρι κρεμασμένο
ἔς τὸ περόνι, ῥίχτηκε καὶ τό φτακε καὶ τό φαγε.
Ἄν ἦθε τὸ γέωμα, σκώθηκαν ἀπ' τὴν κουβέντα,
καὶ παγαίν' ἡ γυναῖκα νὰ βρῆ τὸ περστέρι καὶ
δὲν το βρῖσκει. Κ' ἔνοιωσε πῶς τό φτακεν ἡ
γάτα, καὶ φοβήθηκε, μὴν τὴ μαλώσῃ ὁ ἄνδρας
τῆς. Ἐκοψε τὸ βυζὶ τῆς καὶ τὸ μαγέρεψε.
Ἦρθ' ὁ ἄνδρας τῆς ἀπ' ὄξω καὶ τῆς λέει· «Ἐ,
γυναῖκα! Μαγέρεψες τίποτας νὰ φᾶμε ;» — «Μα-
γέρεψα», τοῦ λέει καὶ στρώνει τὸ σουφρᾶ καὶ
φέρει καὶ τὸ φαγεῖ νὰ φάγῃ. — «Κάτσε, γυ-
ναῖκα, νὰ φᾶμε», τῆς λέει ὁ ἄνδρας. —
«Ἐφαγα γῶ», τοῦ εἶπε, «τώρα πὸ λίγη ὥρα
γιατ' ἀργησες νάρθης». Ἄν ἔχαψεν ὀλίγο
φαγὶ ὁ ἄνδρας, — «Τί νόστιμο κριάς εἶ-
ναι», λέει· «δὲν εἶχα φάει ποτές μου τέ-
τοιο !» Ἰστερα τοῦ εἶπεν ἡ γυναῖκα. —
«Τοῦτο καὶ τοῦτο ἔπαθα· εἶχα τὸ περστέρι κρε-
μασμένο ἔς τὸ περόνι καὶ πῆγα νὰ φέρω ξύλα
καὶ γύρισα καὶ δὲν τοῦβρα· τοῦχε πᾶρ' ἡ γάτα·
τί νὰ κάμω κ' ἐγώ ; ἔκοψα τὸ βυζὶ μου καὶ τὸ
μαγέρεψα, κι' ἂν δὲν τὸ πιςεύης, νὰ το!» καὶ τοῦ
τὸ δείχνει. — «Τί νόστιμο κριάς εἶναι τάνθρώ-
πινο, γυναῖκα !» εἶπε· «ἔξερεις τί νὰ κάνουμε ;
Νὰ σφάζουμε τὰ παιδιὰ μας, νὰ τα φᾶμε· αὔ-
ριο τὸ πουρνὸ νὰ πᾶμε ἔς τὴν ἐκκλησιά, καὶ
σὺ νὰ φύγῃς γληγορώτερα καὶ νάρθῃς νὰ τα
σφάζῃς καὶ νὰ τα μαγειρέψῃς, νάρθῶ κ' ἐγώ, νὰ
φᾶμε». Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν ἕνα κουταβάκι καὶ
τᾶκουεν ὅ τ' ἤλεγαν. Κ' ἐκεῖ ποῦ κοιμοῦνταν
τὰ παιδιὰ, πῆγε τὸ σκυλί καὶ ἀλυχτοῦσε, —
«ἄπ! ἄπ!» κι' ἀκούουνταν μιὰ φωνή, κ' ἔλεγε. —
«Σκωθῆτε ! θάρθῃ ἡ μάνα σας νὰ σας σφάζῃ» —
«Τούτ ! τούτ !» ἔλεγαν αὐτά. Τὸ σκυλί πάλι τὸ
χαβᾶ τ', ἦκανε τὸ ἴδιον. Τότες ἄν ἀκουσαν κα-
λά, σκώθηκαν γλήγορα κ' ἤθελαν νὰ φύγουν. —

«Τί νὰ πάρουμε κοντὰ μας, μὴρ' Πούλιω ;» λέει
τὸ παιδί. — «Δὲν ἔξερω, Ἄστερνέ μου», τοῦ εἶ-
πεν ἡ κοπέλλα, «παρ' ἕνα μαχαῖρι, ἕνα χτένι,
κ' ἕν' ἀπλόχερο ἄλας». Τὰ πῆρ' αὐτά, καὶ κί-
νησαν καὶ πῆγαν ὡς ἕνα μέρος· πῆραν καὶ τὸ
σκυλί κοντὰ.

Κ' ἐκεῖ ποῦ περβᾶταγαν, νὰ κ' εἶδαν μακριὰ
τὴ μάνα τους, ποῦ τὰ κυνήγαε· Γυρνᾶει ὁ Ἄ-
στερνός καὶ λέει· — «Μὴρ' γιὰ, ἡ μάνα μας μᾶς
κυνήγαει· θά μας φτάσῃ!» — «Περβᾶτα, μάτια
μου», τοῦ λέει ἡ τσοῦπρα, «καὶ δέ μας φτάνει».
— «Μᾶς ἔφτακε, μὴρ' Πούλιω», λέει τὸ παιδί,
«γιὰ !» — «Ῥίξε τὸ μαχαῖρι ὀπίσω σου», τοῦ
λέει ἐκείνη. Καὶ τό ῥιξε καὶ γίνηκεν ἕνας κάμ-
πος, ποῦ δὲν εἶχ' ἄκρα. Ἐκείνη ἀπ' τὴ γληγο-
ράδα τῆς πάλι τὰ φτακε. — «Μᾶς ἔφτακε», λέει
πάλι τὸ παιδί. — «Περβᾶτα καὶ δέ μας φτά-
νουν». — «Μᾶς ἔφτακαν», λέει. — «Ῥίξ' τὸ χτένι
γλήγορα». Ἐρῖξε τὸ χτένι, καὶ γίνηκ' ἕνα πη-
χτὸ ρουμάνι. Ἐκείνη ἀπέρασε κί' ἀπ' ἐκεῖ καὶ
τὴν τρίτη βολὰ ἔρριξαν τ' ἄλας καὶ γίνηκε θά-
λασσα, καὶ δέ μπόρεσαν νὰ περάσουν. Στάθηκε
τότες ἡ τσοῦπρα καὶ κύτταζε πέρα, καὶ τῆς
λέει ἡ μάνα τῆς· — «Γύρισε πίσω, μάτια μου,
καὶ δέ σας κάτω τίποτας». Αὐτὰ δέ θέλησαν.
Ἐκείνη τὰ φοβέριζε καὶ χτυποῦσε τὰ στήθεα
τῆς ἀπὸ τὸ γενάτι τῆς. Ἐκεῖνα πάλι δέ θέλη-
σαν νὰ τὴν ἀκούσουν καὶ κίνησαν νὰ φύγουν.

Καὶ ἄν πῆγαν ὡς ἕνα μέρος μακριὰ, λέει
ὁ Ἄστερνός· — «Ἐδίψασα, Πούλιω !» — «Περ-
βᾶτα», τοῦ εἶπεν αὐτὴ, «κ' ἐκεῖ πέρα εἶν' ἡ
βρύση τοῦ βασιλιᾶ καὶ πίνεις». Πάλι ἄν πῆ-
γαν κάμποσον τόπο, λέει τὸ παιδί· — «Διψῶ, θά
σκάσω !». Κ' ἐκεῖ βρῆκαν μνιὰν ὀμπλὴ ἀπὸ λύκο
μὲ νερό, καὶ τῆς λέει· «θὰ πιῶ ἀπὸ δῶ». —
«Μὴν πίνης», τοῦ λέει κείνη, «γιατὶ γίνεσαι
λύκος καὶ μὲ τρῶς». — «Δὲν πίνω, ἂν ἦν ἔτσι!»
καὶ κίνησαν πάλι. Πᾶν, πᾶν, βρῖσκουν μνιὰν
ὀμπλὴ ἀπ' ἄρνι μὲ νερό, καὶ τῆς λέει τὸ παιδί.
— «Θὰ πιῶ ἀπὸ δῶ, δὲ βαστάω, ἔσκασα !» —
«Μὴν πίνης», τοῦ λέει ἡ Πούλιω, «γιατὶ θά
γεινῆς ἄρνι καὶ θά σε σφάζουν». — «Θὰ πιῶ»,
εἶπε, «κι' ἄς με σφάζουν». Κ' ἤπια, καὶ γίνηκεν
ἄρνι, καὶ πᾶνε ἀπὸ πίσω καὶ βήλιαζε. —
«Μπέ, Πούλιω, μπέ, Πούλιω !» — «Ἐλα κοντὰ
μου», εἶπεν ἡ Πούλιω, καὶ πῆγαν κάμποσο καὶ
βρῆκαν τὴ βρύση τοῦ βασιλιᾶ κ' ἤπιαν νερό.
Τότες λέει ἡ Πούλιω τ' ἄρνοι· — «Κάτσε, μά-
τια μου, ἐδῶ μὲ τὸ σκυλί». Κί' αὐτὴ πῆγε καὶ
περικάλεσε τὸ Θεὸ ἀπὸ κάτω ἔς ἕνα κυπαρίσσι,
ψηλὸ ψηλὸ· — «Θέ μου, δό μου δύναμι, νάναθῶ
ἔς τὴν κορφή αὐτοῦ τοῦ κυπαρισσιοῦ, καὶ μου ἀ-
πάσσωσεν τὴν εὐχή!» Καὶ δύναμη θειοτικὴ τὴν
ἀνάβασ' ἀπάνω ἔς τὸ κυπαρίσσι, κ' ἐκεῖ ἦψλά,
ποῦκατσεν αὐτὴ, γίνηκεν ἕνας θρόνος ὀλόχρυ-
σος, καὶ τ' ἄρνι κατσε μὲ τὸ σκυλί ἀποκάτω
ἔς τὸ κυπαρίσσι κ' ἔβασκε. Ἐς ὀλίγη ὥρα ἦρθαν

οὐ δούλοι τοῦ βασιλεῖς νὰ ποτίσουν τᾶλογα, καὶ ἄν ζύγωσαν ἔς τὸ κυπαρίσσι, τ' ἄλογα σκιόχτικαν κ' ἔκοψαν τὰ καπίστρια κ' ἔφυγαν ἀπὸ τῆς ἀχτίδες τῆς Πούλιως, ποῦτανε πολὺ ἁμορφορ κ' ἔλαμπε ἀπὸ τὸ κυπαρίσσι.—«Καταίθα κάτω», τῆς λέν οἱ δούλοι, «γιατὶ φοβοῦνται τᾶλογα νὰ πιοῦν νερό».—«Δὲν καταβαίνω», τοὺς λέει, «ἄς πιοῦν τ' ἄλογα νερό, ἐγὼ δὲ σας κἀνω τίποτε».—«Καταίθα», τῆς λέν πάλι.—«Δὲν καταβαίνω». Παγαίνουν τότες ἔς τὸ βασιλόπουλο καὶ τοῦ λέν τὸ καὶ τό κοντὰ ἔς τὴ βρύσι, ἦψλὰ ἔς ἓνα κυπαρίσσι κάθεται μνιά κοπέλλα καὶ λάμπ' ἡ ἁμορφορ τῆς κ' ἀπὸ τῆς ἀχτίδες τῆς σκιόχτικαν τᾶλογα, καὶ δὲ θέλουν νὰ πιοῦν, καὶ τῆς εἶπαμε νὰ καταβῆ, καὶ δὲ θέλει. Ἄν ἄκουσε αὐτὰ τὸ βασιλόπουλο, σκόνεται καὶ παγαίνει, καὶ τῆς λέει κ' αὐτὸ νὰ καταβῆ καὶ δὲ θέλησε. Καὶ τῆς λέει καὶ δευτέρη φορὰ καὶ τρίτη.—«Καταίθα, θὰ κόψουμε τὸ κυπαρίσσι, ἂν δὲν καταβῆς».—«Κόψε το,» λέει κείνη, «δὲν καταβαίνω». Κ' ἔτσι πῆραν ἀνθρώπους νὰ κόψουν τὸ κυπαρίσσι, κ' ἐκεῖ ποῦ τὸ κοφταν, παγαίνει τ' ἄρνι κ' ἔγλυψε τὸ κυπαρίσσι, καὶ γίνονταν διπλὸ ἀπ' ὅ τ' ἦταν. Ἐδειραν, ἔδειραν νὰ τὸ κόψουν, δὲ μπόρεσαν.—«Φύγετ' οὔλοι ἀπὸ δῶ», λέει τότες τὸ βασιλόπουλο ἀπ' τὸ θυρό του, κ' ἔτσι ἔφυγαν οὔλοι. Πάνει τότες ἀπ' τὸν καυμό του ἄσ' μνιά γρηῃ, καὶ τῆς λέει.—«Ἄν μου καταβάσῃς ἐκείνην τὴν τσοῦπρα ἀπ' τὸ κυπαρίσσι, θὰ σου γιομίσω τὸ φέσι φλουρί».—«Ἐγὼ νὰ σου τὴν καταβάσω», λέει ἡ γρηῃ καὶ παίρνει ἓνα σκαφίδι κ' ἓνα κόσκινο κ' ἄλευρι καὶ παγαίνει ἀποκάτω ἔς τὸ κυπαρίσσι καὶ βάνει ἀνάποδα τὸ σκαφίδι καὶ τὸ κόσκινο, κ' ἔτσι κοσκίναγε. Γλέπ' ἡ τσοῦπρα τότες ἀπ' τὸ κυπαρίσσι καὶ φωνάζει.—«Ἄλλω, βάβω, τὸ σκαφίδι, ἄλλω; καὶ τὴν κοσκινάδα». Ἡ βάβω πάλι καμώνονταν πῶς δὲν ἄκουγε, κ' ἔλεγε.—«Ἄχ, μάτια μου, ποιά σαι; δὲν κούγω».—«Ἄλλω, τὴν πυκνάδα, ἄλλω; καὶ τὸ σκαφίδι», τῆς λέει καὶ δευτέρου καὶ τρίτου. Ἡ βάβω τῆς ματαλέει.—«Δὲν ἀκούγω μάτια μου! ποιά σαι; δὲ γλέπω. Ἐλα νὰ μου δείξης, ἔτσι νάχης τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ». Κ' ἔτσι ἡ κόρη ἀπὸ ἴλιγο ἴλιγο καταβῆκε, κ' ὄντας πῆγε νὰ τῆς δείξῃ, ἴσια βγῆκε τὸ βασιλόπουλο, ποῦ ἦταν ἐκεῖ κρυμμένο, καὶ τὴν ἄρπαξε, καὶ τὴν πάει καὶ τ' ἄρνι καὶ τὸ σκυλὶ ἀκλοθοῦσαν ἀπὸ πίσω. Καὶ ἄν πῆγαν ἔς τὸ βασιλικὸ παλάτι, ἔκαμε χαρὰ καὶ τὴν πῆρε γυναῖκα. Ὁ βασιλεὺς ἀγάπησε τὴ νύφη τοῦ παραπολὺ, κ' ἡ βασίλισσα τὴ φτόνησε. Μνιά μέρα, ποῦ βγῆκε τὸ βασιλόπουλο ὄξω, φωνάζ' ἡ βασίλισσα τῆς δούλαις καὶ τῆς λέει νὰ πάρουν τὴ νύφη τῆς νὰ σεργιανίσῃ ἔς τὸ μπαξέ, καὶ νὰ τὴ βρίζουν ἔς τὸ πηγάδι. Κ' ἡ δούλαις ἔκαμαν καθὼς ἐπρόσταξεν ἡ βασίλισσα, καὶ τὴν ἔριξαν

ἔς τὸ πηγάδι. Ἰστερα ἄν ἦρθε τὸ βασιλόπουλο καὶ δὲν τὴν εἶδε, φωνάζει τὴ μάνα του.—«Μάνα, ποῦ εἶν ἡ νύφη;»—«Ὅξω», τοῦ εἶπ' αὐτὴ, «πῆγε νὰ σεργιανίσῃ καὶ καλὰ ποῦ δὲν εἶν' αὐτὴ ἐδῶ τώρα», εἶπε, «νὰ σφάζουμε τ' ἄρνι».—«Ἀλθῆσια», εἶπαν κ' οἱ ἄλλοι.

Ἄκουε τ' ἄρνι αὐτὰ, τρέχει ἔς τὸ πηγάδι καὶ λέει τῆς Πούλιως.—«Μῶρ' Πούλιω, θὰ με σφάζουν».—«Τσῶπα, μάτια μου, καὶ δὲ σὲ σφάζουν».—«Μῶρ' γιὰ, τροχοῦν τὰ μαχαίρια μ' ἔπιασαν! θὰ με σφάζουν!»—«Τί νὰ σε κἀμω, μάτια μου;» τοῦ λέει, «μὲ γλέπεις κ' ἐμένα ποῦ εἶμαι. Τότες ἡ δούλαις ἔπιασαν τ' ἄρνι καὶ πῆγαν νὰ το σφάζουν, κ' ἐκεῖ ποῦ τοῦ ἀκούμθησαν τὸ μαχαίρι, ἐπερικάλεσεν ἡ Πούλιω τὸ Θεὸ κ' εἶπε.—«Θέ μου, τὸν ἀδερφό μου σκοτώνουν, κ' ἐγὼ κάθουμαι ἔς τὸ πηγάδι!» Κοπαγεῖα, πετάχτηκε ἀπ' τὸ πηγάδι καὶ πῆγε κ' ἔνυρε τ' ἄρνι, ποῦ τοῦ ἦταν κομμένο τὸ λαϊμό. Σκούζει, φωνάζει νὰ τ' ἀφήσουν. Τοῦχαν κόψει.—«Τ' ἄρνι μου», λέει αὐτὴ, σκούζει, φωνάζει.—«Τ' ἄρνι μου!» Παρηγορὰ δὲν ἔχει. Παγαίνει ὁ βασιλεὺς.—«Τί θέλεις», τῆς λέει, «φλουρένιά μου; πές μου τί θέλεις νὰ σου δώσω γῶ».—«Τίποτες», λέει αὐτὴ, «τ' ἄρνι μου, τ' ἄρνι μου!»—«Τώρα, ὅ τι γένηκε γένηκε», τῆς λέει, «μὴν τσῶπα!» Καὶ ἄν τὸ μαγέρεψαν, ἔβαλαν νὰ φᾶν.—«Ἐλα νὰ φᾶμε», τῆς λέν.—«Ἐφαγα», λέει αὐτὴ, «δὲν τρώγω τώρα ἄλλο».—«Ἐλα, καλὴ, ἔλα», τῆς λέν.—«Φάτε, σὰς λέγω, ἔφαγα ἐγὼ». Κ' ὄντας σκόλασαν ἐκεῖνοι ἀπ' τὸ φαγεῖ, πῆγε αὐτὴ καὶ μάζωξεν οὔλα τὰ κόκαλα καὶ τὰ βάλει σ' ἓνα μνιά στάμνα καὶ τὰ θαψε μέσα ἔς τὸν μπαξέ.

Κ' ἐκεῖ ποῦ τὰ θαψε, φύτρωσε μνιά μηλιὰ ἦψηλὴ, ἦψηλὴ, κ' ἔκαμεν ἓνα μῆλο γρουσό. Καὶ πολλοὶ πῆγαν νὰ τὸ φτάσουν, καὶ δὲ μπόρεσαν, γιατί ὅσο ζύγωναν ἔς αὐτὴν, τόσο ἦψηλωνεν ἡ μηλιὰ. Μόν' ἡ Πούλιω ὄντας σίμωνεν, χαμῆλωνε πάλι. Κ' εἶπε τοῦ βασιλεῖς ἡ Πούλιω.—«Ὅλοι πᾶσκεταν καὶ δὲ φτάκεταν τὸ μῆλο, ἄς πᾶνω κ' ἐγὼ, θάρρω καὶ τὸ φτάκω».—«Πῆγαν», τῆς λέει, «τόσοι ἄξοι παραπολὺ νὰ τὸ φτάκουν, καὶ δὲ μπόρεσαν, καὶ θὰ το φτάκῃς ἐσύ;»—«Ἄς πάγω κ' ἐγὼ», τοῦ εἶπε, «κἀμε μου τὸ χατῆρι!»—«Σύρε καὶ σύ», τῆς εἶπε. Καὶ μόνε ζύγωσε, χαμῆλωσ' ἡ μηλιὰ κ' ἔφτασε τὸ μῆλο ἡ Πούλιω. Καὶ τῆς λέει τὸ μῆλο.—«Ἀπὸ γάλι γάλι τράβα, νὰ μὴ με κόψῃς». Καὶ τὸ πῆρε καὶ τὸ βάλει ἔς τὴν τσέπη τῆς καὶ φώναξε.—«Ἐχε γειᾶ, γλυκύτατέ μου πεθερῆ, κ' αὐτὴ ἡ σκύλα ἡ πεθερὰ μου τὸν ὑπνο ποτὲ νὰ μὴ χορτάσῃ». Κ' ἔφυγε καὶ δὲ ματαγύρισε.

Κ' ὁ Θεὸς τὰ λυπήθηκε, κ' ἔτσι γίνηκεν ἡ Πούλιω πούλιω καὶ ὁ Ἄστερνὸς αὐγερνός.

(Ἐπονται αἱ παρατηρήσεις)

N. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ.